

**Op zaterdag 4 maart 2006
overleed in de Volkskliniek te Gent
onze medebroeder**

Jozef Clarysse
salesiaan-priester van Don Bosco

CLARYSSE Jozef

Hij was 77 jaar

Hij werd geboren te HARELBEKE op 2 februari 1929

Hij deed zijn eerste professie te Groot-Bijgaarden

op 2 september 1950

Hij deed zijn eeuwige professie te Oud-Heverlee

op 13 april 1956

Hij werd tot priester gewijd te Oud-Heverlee

op 12 april 1959

1949-1950	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1950-1952	Farnières (Grand-Halleux)	filosofie
1952-1953	Luik S. Jan Berchmans	leraar-assistent
1953-1955	Verviers	leraar-assistent
1955-1959	Oud-Heverlee	theologie
1959-1963	Kigali	leraar-assistent
1963-1966	Lubumbashi	leraar-assistent
1966-1971	Lubumbashi	directeur
1971-1972	Jette	werkzaam in DMOS/COMI
1972-1974	Kinshasa	Bureau de l'Enseignement catholique - BEC
1974-1975	Kinshasa	Interdiocesaan Centrum
1975-1978	Kinshasa	secretaris bisschop

1978-1983	Boortmeerbeek	directeur en diensten in DMOS/COMIDE
1983-1984	Sint-Pieters-Woluwe	vrijwilliger Guimardstraat
1984-1988	Boortmeerbeek	diensten bij VOLENS
1988-2005	Boortmeerbeek	parochie St.-Libertus te St.-Katelijne-Waver en aalmoezenier. in Borgerstein
2005-2005	Haacht	op rust
2005-2006	Rusthuis St.-Jan - Zelzate	

Hij overleed te Gent op 4 maart 2006

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders en medezusters in de Salesiaanse Familie, vrienden en kennissen van Jef,

Een zaaier ging het land op om zijn zaad te zaaien... Zo begint Jezus een breed uitgewerkte parabel. Hij neemt een eenvoudig beeld uit het dagelijkse leven voor het woord van God. 'Het zaad is het Woord van God' (Lc. 8,11). En het wezen van het zaad is dat het vrucht draagt. Ook het woord van God is bedoeld om vruchten voort te brengen.

Dat kan maar als het gezaaid wordt en als het in goede grond valt. Soms valt het wel op een platgetreden pad, we laten kansen liggen, en dan pikt een vogel het vliegensvlug op. Een andere keer kan Gods woord op onze rotsige bodem vallen. Het schiet wel op, maar heeft niet veel levenskansen. Oppervlakkigheid laat geen diepte en wortels toe. Een volgende keer kan de graankorrel of het Woord tussen de distels vallen, opnieuw kan het verstikken tussen 'de

zorgen, de rijkdom en de genoegens van het leven' (Lc. 8, 14). Elke wasdom wordt dan tenietgedaan. Maar God is kwistig en zaait Zijn Woord zonder precies te kijken waar het zaad terechtkomt. Hij maakt er geen drama van dat zijn Woord al eens in dovemansoren valt.

Gelukkig is er een deel dat in de goede grond terechtkomt. Het vindt warmte en aanvaarding in een goed en edel hart (Lc. 8,15). Daar gebeurt het mysterie van het leven. Dat zaadje heeft een rijke toekomst. In de verborgenheid en het vertrouwen zal het sterven, vindt het wortels en leven in de diepte. De aar zal opschieten, zal honderdvoudig vrucht dragen en anderen leven geven.

Zo gaat het met het Woord van God in een mensenleven, in een gezin of een gemeenschap. Zo krijgt het koninkrijk van God gestalte, want wie als een God wil leven hier op aarde, hij moet de weg van alle zaad.

In het licht van deze parabel kunnen we de vele aspecten van een gelovig mensenleven lezen. Vandaag doen we dit in het bijzonder met het leven van onze medebroeder Jef. Mensen moeten sterven voor elkaar. Het kleinste zaad wordt dan levend brood en dan voedt de een de ander.

Jozef werd geboren op Lichtmis, 2 februari 1929, het feest van Jezus' opdracht in de tempel. Was het een voorteken van zijn toewijding aan de Heer? In het eenvoudige gezin Clarysse te Harelbeke viel Gods woord wel in zeer goede aarde. Acht kinderen mochten er opgroeien in het licht van Gods Woord. Drie zussen en Jef zelf zouden er zich als religieus toewijden aan God en zijn mensen. Jef hield van zijn familie en deelde graag de momenten van lief en leed met broers en zussen. 'Tof', schreef hij later.

In het spoor van zijn oudere broer trok hij na de basisschool naar het college van de paters van de Heilige Geest te Lier. Hij wou priester en missionaris worden. Thuis tijdens de kerstvakantie (1949), - hij zat toen te Lier op de retorica, - ontmoette hij in Stasegem een dorpsgenoot, een salesiaan-missionaris in Brazilië. Zijn verhaal sprak hem aan. Het eerste zaad kiemde. Tijdens diezelfde vakantie stapte hij over naar het Don Boscollege te Kortrijk. Enkele maanden later schreef hij in een brief aan de directeur: *"Ik verlang opgenomen te worden in de salesiaanse congregatie. Ik ken deze reeds langere tijd en in wier instituut ik sinds enkele maanden verblijf. Ik voel me geroepen tot de priesterlijke staat in uw congregatie. Ik wil me de geest van Don Bosco eigen maken in het opvoeden van de jeugd."* Opnieuw had de Zaaier kwistig gezaaid.

De volgende jaren waren vormings- en studiejaren: een tijd om te luisteren naar het Woord, naar de Zaaier zelf, en om diep in zijn hart het zaad wortel te laten schieten. Op 12 april 1959 werd hij tot priester gewijd te Oud-Heverlee. Enkele maanden later mocht hij als een gelukkige missionaris vertrekken om met Don Bosco's zaaikorf op de wereldwijde akker Gods Woord uit te zaaien. Samen met zijn medebroeders wou hij jongeren in Gods naam nabij zijn, ze vormen en ze voor altijd gelukkig zien. Met zijn technische vaardigheden die hij in Luik geleerd had, deed hij dat in de Don Bosco Technische School te Kigali, later in Lubumbashi. Enthousiast trok hij er als een jonge zaaier rond, zaaide kwistig en maakte er vrienden in de gemeenschap, in en buiten de school, door zijn salesiaanse eenvoud en goedheid, vriendschap en oprechtheid. Het waren de goudgele aren van de eerste missiejaren.

Het Rijk Gods heeft vele percelen om op te zaaien. Na een sabbatjaar in Vlaanderen lag de akker in Kinshasa. Jef was

er een gewaardeerd medewerker in het Bureau van het Katholiek Onderwijs. Voor hem was toen duidelijk dat de toekomst van Congo en van de Congolese Kerk lag in het onderwijs. Ontwikkeling via vorming is meer dan nodig. Maar de president dacht er toen even anders over en nationaliseerde het Katholiek Onderwijs. In het dan 'Zaïrees' Interdiocesaan Centrum kreeg Jef een nieuwe opdracht. De ontwikkelingen in Congo deden Jef veel pijn. Gelukkig kon hij toen rekenen op de vriendschap en de gezelligheid van vrienden die vrienden voor het leven werden. In zijn herinneringen leefden de zondagse picknicken en zwempartijen, het vissen en het gezellige samen zijn. Op dat vlak was Jef ook een levensgenieter. "Ik heb geluk gehad", zei hij dan dikwijls.

Ernstige gezondheidsproblemen verplichtten hem op zijn vijftigste naar Vlaanderen terug te keren en er te blijven. Hij had het er moeilijk mee. Vol goede moed nam hij de verantwoordelijkheden op die men hem aanbood. Eerst was hij directeur in de missieprocuur hier in Boortmeerbeek. Maar het werk en het leven in gemeenschap hier was zo helemaal anders dan op Gods land in Afrika. Spanningen wogen op hem en hij werd er bij tijden depressief bij. Hij miste het veldwerk, de vruchtbare grond, het rechtstreekse contact met mensen waar hij de aren vruchten kon zien dragen.

Later werkte hij mee in de Guimardstraat bij 'Volens', de dienst voor de 'Vrijwilligers in het Onderwijs'. Bescheiden en zachtaardig schakelde hij er zich in bij de vorming van vertrekkende vrijwilligers en zorgde hij voor de verdere begeleiding van diegenen die terugkeerden. Tijdens een van zijn opdrachten in India leerde hij toen zijn goede vriend Philippe kennen. Het werd een vriendschap die Jef sterkte tot in zijn laatste uren.

De laatste levensakker lag vanaf 1989 op de St.-Libertus-parochie in St.-Katelijne-Waver en in huize Borgerstein, een tehuis voor mentaal gehandicapten en bejaarden. Hier vond de zaaier-herder mensen voor wie hij zich graag inzette en hij deed het honderd procent, met een groot, warm en mild hart. Vruchtbaarheid veronderstelt vertrouwen en overgave aan de akker, een open en ontspannen houding, loslaten en laten gaan, geduldig wachten op de eerste sprietjes en later op de oogst. Met volle hand strooide hij er Gods Woord in kleine gebaren en bemoedigende woorden. De mensen in Borgerstein zagen 'pater Jef' graag en dat deed hem goed. "Ik heb geluk gehad", zei hij dan opnieuw.

Jef had nood aan begrip en goedkeuring. Met een afwijzende houding kon hij moeizaam weg, maar zelf als redelijk vrijgevochten oud-missionaris had hij het wat moeilijk met de gewoonten en regels in de Vlaamse huizen. Het was voor hem een hele aanpassing en een moeilijke oefening om het juiste evenwicht en de innerlijke rust van een zaaier te vinden. Op die momenten vond hij dan zijn vrienden. Ook dat was dan zijn geluk.

Hij werd 75 en ging op rust. Zijn gezondheidstoestand maakte het hem niet gemakkelijk en in een salesiaanse gemeenschap was het voor hem weer aanpassen. Met zijn grote bond- en dorpsgenoot Sus zou het wel lukken in Haacht. Hij vond er de nodige rust en kon aarden in de gemeenschap.

September vorig jaar betekende een ommekeer. Na een verblijf in Gasthuisberg verhuisde hij naar het rusthuis St.-Jan in Zelzate. In het begin had hij het er erg moeilijk mee, maar hij paste zich aan. De laatste maand was hij weer helemaal goed, redelijk zelfstandig, en hij keek met vertrouwen naar de toekomst. Zijn vrienden Sus, Philippe en Karin

kwamen hem bezoeken. Hij kon goed opschieten met het vriendelijk verzorgende personeel onder leiding van een steeds bezorgde Broeder Lambert. “Weet je”, zei hij, “ze zien me hier graag”, en hij glunderde dankbaar bij die gedachte. Hij had duidelijk een nieuwe thuis en de innerlijke rust gevonden. “Het zal hier mooi zijn de komende lente,” zei hij zachtjes. Hij stond nu open voor het grote Mysterie van de overgave, de weg van alle zaad. Na de laatste strijd en het sterven vindt hij genade.

*Jef,
zo dikwijls in je leven mocht je zeggen,
‘Ik heb geluk gehad.’
Samen met jou bidden, hopen en geloven wij
dat je nu mag oogsten
wat je steeds gezaaid hebt
en geworteld in Gods Woord mag leven.
Zo zul je ons kunnen zeggen:
‘Ik ben gelukkig
voor altijd.’*

Jos Claes,
provinciaal

